

SVENSK MUSIKTIDNING

Nr 5.

Redaktör och utgifvare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Vasa 619.

NORDISKT MUSIKBLAD.
Stockholm den 1 Mars 1898.

Expedition: Kungatensgatan 56.
Pris: Helår 5 kr. Lönnummer 25 öre.
Annonseris 20 öre pr petitrad.

18:e Årg.

Julius Günther.

1818—¹/₃—1898.

Då mot slutet af förra året vår äldste sångarveterans frånfälle gaf anledning att kasta blicken tillbaka på den glansperiod för vår kungliga opera, då Jenny Lind der utövade sin tjusningsmakt, erinrades derom, att ännu en af hennes manliga kamrater vid den lyriska scenen fanns kvar i lifvet och dertill ännu fullt verksam och lifskraftig. Denne man fylde med den 1 mars sitt 80:e år och är f. d. operasångaren, sångprofessorn

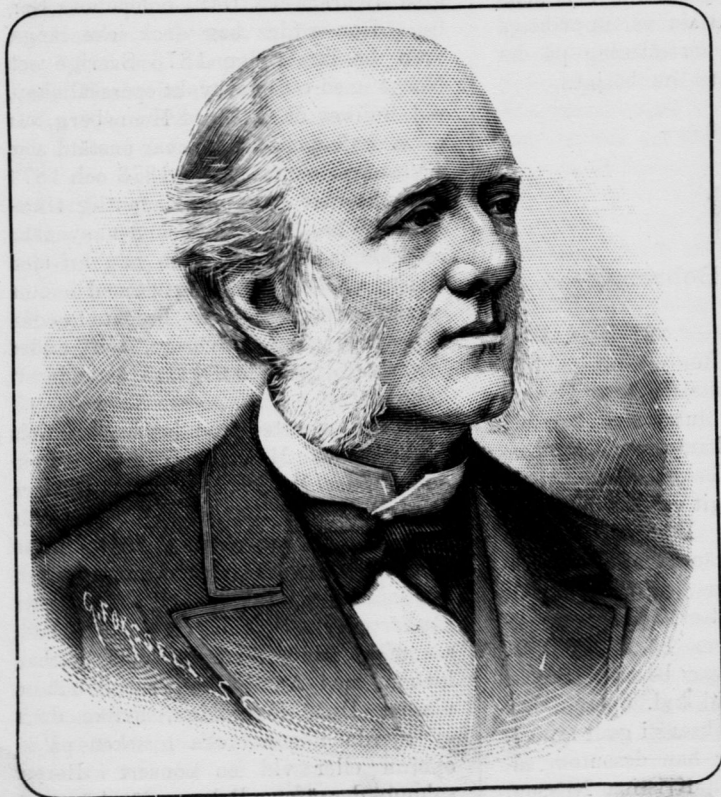
vid Musikaliska akademien Julius Günther.

Sådan han nu är, litlig, rörlig och arbetsförf, funno vi honom, nästan utan någon förändring, för tio år sedan, då denna tidning med anledning af hans sjuttioårs-födelsedag meddelade en teckning af hans konstnärslif och verksamhet.

Till den hyllning och den festlighet, hvarmed hans 80-årsdag firas, återkomma vi längre fram, emellertid kunna vi ej underlåta att uppmärksamma en sådan åldersdag, äfven med att för våra läsare framhålla den yttre bilden af den gamle sångaren och sångmästaren

jemte konturerna af hans lif och lifsverk.

Julius Günther föddes den 1 mars 1818 i Göteborg, son af organisten vid Tyska kyrkan derstädes, musikdir. Georg Günther. Den unge musiker-sonen inträdde först på den militäriska banan men eignade sig sedan åt sångarkallet och debuterade på Stockholms operascen d. 8 november år 1838 såsom Fra Diavolo. Affischen vid detta tillfälle återgafs i näst sista numret af vår förra årgång. I höst kan alltså Julius Günther fira sitt 60-årsjubileum som scenisk sångare. Han tjenstgjorde

Julius Günther.

Conrad Behrens.

sedan såsom sådan vid operan till 1856 och var 1850—62 äfven sångmästare vid teatern. Dessförinnan hade han under ett år studerat sång- och sånglärarekonsten för Garcia i Paris. Günther hade nämligen 1845—7 varit stadd på utländsk studie- och konstresa, då han med mycken framgång sjöng Raoul i Köpenhamn och uppträdde i Hamburg som Don Octavio i »Don Juan». Såväl för sin behagliga röst som sin fina musikaliska smak har Günther blifvit prisad, och hans utmärkta förmåga i den musikaliska deklamationen har vunnit allmänt erkännande.

Såsom sångare vid scenen uppträdde Günther i följande operor: »Bryggaren i Preston» af Adam, »Den stumma», (Alfonso och Masaniello, 4:e akt), »Zigenerskan» af Balfe, Bellinis »Norma» (Pollion) och »Den okända», »Modehandlerskan» af Fr. Berwald och J. Berwalds »Nationaldivertissement», van Booms »Necken», Cimarosas »Hemliga äktenskapet», Dalayrac's »Slottet Montenero», Donizettis »Kärleksdrycken», och »Anna Bolena», Flotows »Storfurstinnan», Glucks »Armida», Herolds »Zampa» (titelrolen) och »Marie», Mozarts »Trollflöjten» (Tamino) och »Don Juan», i hvilken han sjungit både Octavio och Don Juan, Randels »En majdag i Varend», Rossinis »Turken i Italien» (Narcisso) och »Tjufaktiga Skatan», Spohrs »Jessonda», Spontinis »Ferdinand Cortez» (1:a akt), Webers »Friskytten» (Max), hvarjemte han utom Raouls parti i »Hugenotterna» äfven innehaft Nevers' och dessutom uppträtt som Robert, Stradella, Almaviva och Edgar i »Lucie» — en ganska ansevärd rollista för den jämförelsevis korta tid han tillhört kgl. teatern och då talpjeser å stora teaterns scen förekommo i större mängd än på en senare tid.

År 1851 reste Günther ånyo till Paris, vistades 1853 i Norge och Finland samt 1855 och 1857 i Schweiz och Italien. År 1841 utnämndes han till Associé af Musikaliska akademien och 1854 till dess medlem. År 1858 anställd vid denna som lärare i solosång, kan han i år äfven fira 40-årsjubileum såsom sådan. Till professor i samma ämne derstädes utnämndes han 1864. I Harmoniska och Nya Harmoniska Sällskapet ledde han sången på 1860- och 70-talet lika nitiskt som skickligt.

Professor Günthers verksamhet som sånglärare har varit mycket omfattande och fruktbarande. Det kan nu vara af intresse att kasta en blick på listan af de elever han utbildat eller undervisat. Bland sådana, som under hans auspicier offentlig uppträdt, må nämnas: fruarne Euphrosyne Abrahamson, f. Leman, Louise Michaeli f. Michal, Gurli Ruben, f. Lublin, Linda Lund f. Röske, Wilhelmina Wallenstein f. Gelhaar, Freja Vinati f. Rydberg, Wilhelmina Strandberg f. Söhring, Jean-

nette Jacobson f. Davidson, Carolina Östberg, Dina Edling f. Niehoff, Selma Ek, Maria Gelhaar f. Laurin, Anna Bergman f. Strandberg, Hilda Lenander f. Wideberg, Jungstedt-Linden, Wellander-Svaneskog, Moritz-Brag, Wessler-Molander; fröknar Victoria Bundsen, Amanda Holmberg, Ellen Bergman, Thérese Saxenberg, Bertha Wichman, Agnes Jacobsson, Louise Levin, Anna Karlsohn, Agnes Janson, Sofia Lindgren, Signe Hallgren, Em. Holmstrand; hrr Victor Dahlgren, And. Willman, Robert Ohlsson, Hjalmar Håkanson, Leonard Labatt, Oscar Lejdström, Axel Sellergren, John Örtengren, hrr Broms, Nordlund, Henrikson, John Forsell m. fl. Bland personer hvilkas första offentliga uppträdande visserligen ej kan sägas hafva direkt skett under prof. Günthers auspicier men hvilka dels längre, dels kortare tid idkat sångstudier under hans ledning kunna nämnas friherrinnan Leubusen f. Valerius, fru Nanna Smedberg f. Jacobsson, fru Louise Newson f. Pyk, frökn. Ellen Nordgren, Camille Wiese, Isabella Beckman, Adèle Almati, Anna Pettersson; hrr Fritz Arlberg, Oscar Arnoldson, baron Koskull, Johannes Elmblad, Salomon Smith, Max Strandberg, Arvid Ödmann, Conrad Behrens m. fl. — De elever, tillhöriga privatlivet, hvilka undervisats af prof. Günther, äro naturligtvis legio, men många af dem hafva nog såsom »musikalskare» och »musikalskarinnor» äfven låtit höra sig offentligt.

Prof. Günther är sedan 1876 riddare af Vasaorden och utnämndes i slutet af förra året till Nordstjerneriddare.

Till sist kunna vi ej underlåta att för den aktade förtjenstfulle och älskvärde 80-åringen uttala vår uppriktiga önskan om en god fortsättning på det lefnadsdecennium han nu börjat.

Conrad Behrens.

Tidningarne för d. 21 sistl. febr. meddelade efter ett hit anländt bref underrättelsen att Conrad Behrens d. 13 febr. slutat sina dagar i Newyork. Den bekante, utmärkte basångaren har, som bekant länge vistats i Amerika och sjungit vid Metropolitan-operan i Newyork. I början af förra året kunde vi omnämna hans uppträdande på en konsert, då han der lät höra en 10-årig dotter, hvars sånganlag beskrifvas såsom högst ovanliga.

Då han länge var bosatt i Stockholm och anställd vid kgl. operan, har man här Conrad Behrens i godt minne, och sedan dess har han dessutom såsom impressarie för Kristina Nilsson, Zelia Trebelli och hennes dotter gästtat vår hufvudstad.

Conrad Behrens föddes den 27

januari 1835 i Braunschweig, der hans far var prest. Efter åtskilliga olika funderingar på val af lefnadsbana blef den unge Behrens 1850, då hans far förordnades till kyrkoherde i St Pauli församling i Hamburg, anställd på handelskontor derstädes. I Stockholm erhöi han en liknande anställning 1854 och blef 1857 här egen grosshandlare. Utrustad med en präktig basröst hade han redan i Hamburg, der han fått tillfälle att höra berömda sångkonstnärer, såsom Ander, Tichatschek, Roger m. fl. fattat smak för sångarbanan, och när han i Stockholm blef bemärkt för sin röst, företog han sig att studera sångkonsten för Isak Berg, Julius Günther och Isidor Dannström samt debuterade, sedan han ej hade framgång i sin handelsrörelse, den 2 maj 1862 med stor lycka på Operan som Sarastro i »Trollflöjten». Att börja med var dock intonationen något svävande och den tyska brytningen svår att öfvervinna. Denna scen tillhörde han åren 1862—70 och uppträdde under denna tid som Max i »Alphyddan», Belcor i »Kärleksdrycken», Silva i »Ernani», Alfonso i »Lucrezia Borgia», Orovist i »Norma», Saint-Bris och Marcel i »Hugenotterna», Rocco i »Fidelio», Wilhelm Tell, Aston i »Lucie», Georges i »Puritanerna», Colonna i »Rienzi», Brogni i »Judinnan», Almaviva i »Figaros bröllop», Don Pedro i »Afrikanskan», Leporello i »Don Juan», Bertram i »Robert», samt Plumkett i »Martha», landtgreffen i »Tannhäuser» och Henrik Fogelfångaren i »Lohengrin».

Från Stockholms lyriska scen öfvergick Behrens 1870 till hofoperan i Berlin. Der trufdes han dock icke länge, utan besökte redan 1873 Sverige och Norge med ett eget tyskt operasällskap, vid hvilket då Richard Henneberg, var n. v. hofkapellmästare, var anställd som orkesterdirigent. Åren 1873 och 1874 introducerade han med ofantlig framgång Zelia Trebelli hos den svenska publiken. År 1876 kom han hit med Kristina Nilsson, naturligtvis med samma lysande resultat, och besökte sedan upprepade gånger Sverige, »sitt andra fosterland», som han gerna älskade att kalla det.

Under senaste årtionden har han dels tillhört Her Majestys Theatre i London (under Mapleson), dels varit egen operadirektör i Rotterdam o. s. v. tills han slutligen hamnade vid Metropolitan Opera i Newyork, der han uppträdt vid sidan af världens allra förnämsta sångartister. Stockholm gästade han, såsom vi minnas, senast 1889, då han hitkom med Antoinette Trebelli och en pianist Dirk Haagmans, hvilka dock ej gjorde någon lycka hvarken på k. operan eller vid en konsert i Berns' salong, der äfven Behrens lät höra sig.

Conrad Behrens steg smäningom upp till rangen af verklig konstnär och väckte städse uppmärksamhet genom

sin ovanligt vackra apparition, hvarjemte hans glada och behagliga sätt att vara gjorde honom mycket omtyckt i sällskapslifvet. Populär var han också som konsertsångare, då han gjorde furore med Abts sentimentala »Nu är det natt» m. fl. bassånger i denna stil.

Han var två gånger gift, och bland hans efterlevande barn äro två från första giftet bosatta här i Stockholm, nemligen Lilly, gift med hofkapellmästare Rich. Henneberg, och Constance, anställd vid Dramatiska teatern och gift med skådespelaren vid Vasateatern hr Oscar Byström.

Arvid Ödmanns jubileum.

På 25:e årsdagen af sin första debut å kungl. operan, den 14 sistlidne februari — hvarom här förut påmint — blef Arvid Ödmann, såsom man väl kan förstå, föremål för en ovanlig både hjertlig och storartad hyllning, hvars alla detaljer ej här kunna beskrifvas, så som de dagliga tidningarne i spaltlånga artiklar kunde relatera dem dagen derpå.

Jubileumsdagen fick han redan i sitt hem mottaga en mängd lyckönskningar i bref, kort, telegram och åtskilliga presenter samt buketter.

Då hr Ödmann på eftermiddagen nedkom till sin klädloge å operan, var denna festligt smyckad och upplyst. Å ena väggen voro anbragta hans initialer »A. Ö.», rundtom försilfrade, stora palmblad samt omkring det hela rika flaggdekorationer, upptagande hela väggen. I hvardera hörnet var anbragt ett standar. Öfverst å det ena lästes 14/2 1873 och derunder: Pamino, Don José, Zephoris, Lohengrin; och å den andra 14/2 1898 och derunder: Fernando, Romeo, Raoul, Georges Brown.

Å den andra väggen var anbragt en strålande gasdekoration — »A. Ö.» med en lyra jemte dekorativa flagganordningar, betäckande hela väggen.

Festföreställningen på operan började kl. half 7 och bevistades af hertig Carl med gemål samt en fulltalig publik, hvaribland märktes öfverståthållaren Tamm, riksmarskalken v. Essen, general Lagerberg, grefvinnan Taube, f. Grabow, professorerna Günther och Hallström m. fl.

Under aftonens lopp, då herr Ödmann utförde Fernandos parti i »Leonora», var han föremål för ytterst lifligt bifall, och hyllningen kulminerade till sist i otaliga inropningar, lagransar, blomsterlyror och slutligen ett regn af små kransar och buketter. Äfven dyrbara presenter, såsom en pokal, ett skrin med en större penningssumma, en vas af silfver med rosor etc., hade han att framvisa vid inropningarne.

Aftonens högtidlighet slutade med en anslående, animerad fest för herr

Ödmann å Grand Hôtel, bevidad af omkr. 400 personer. Tal höllos af operachefen, kammarherre Burén, och operasångaren hr C. F. Lundqvist för jubilaren, som i hjertliga ordalag frambar sin tacksamhet till operachefen, kamrater, kapellmästare, regissörer, recensenter och publik — till alla som »varit så öfverseende med hans fel som människa och konstnär». Härefter framträdde herr Personne och uppläste nedanstående vackra poem af Ödmanns forne lärare Frans Hedberg. Ett hundratal telegram upplästes sedan. Äfven för herr Ödmanns fru och deras båda söner höllos tal. Festen slutade med ett lustigt »nachspiel», då i den för-mörkade salen skioptikonbilder, visande episoder »ur Arvid Ödmanns lefvernes historia», förevisades, ritade af Victor Andrén och hvars text af Selfrid Kinmanson väl framsades af hr Brag.

En liflig dans följde härpå.

Till

Arvid Ödmann

den 14 februari 1898.

Du helsats nyss utaf den fyllda salen
Med blommor, kransar, höga bifallsrop.
Och nu härinne hyllas du med talen
Och sångerna från dina vänners hop.
De hafva samlats kring dig, gamla, unga
Med tack för flydda fem och tjugo år;
Med glädje öfver att de hört dig sjunga
I kväll än lika varmt som i din ungdoms vår.

Din gamle vän och lärare vill fästa,
Han ock, en blomma i din hederskrans;
Ty i ett fall han mins dig som den bästa
Af de elever som då voro hans.
Fast sångare, du ej på klangen lade,
Som andra, högsta vigten vid din sång,
Nej, *textens* ord för dig ock värde hade —
Försummad nästan jemt, misshandlad mången gång.

Det kan ej nekas att i unga dagar
En smula bredt det var, ditt Vermlandsmål,
Men snart det mildrades af vanans lagar,
Fastän det aldrig mistade sitt stål —
Den klangen tog du med från hembygdsbergen
På bottnen af din ärliga natur,
Och ännu har den ej förlorat färgen,
Den friska, med sin doft af skogens gran och fur.

Jag mins ditt första steg på scenens bräder,
Det togs vid Mozarts härliga musik
I sagoprinsens, i *Tamino*s kläder
Med stämma som, fast rädd, klang full och rik.
Den kvällens eldprof manligt genomgick du,
Och vishetslönen blef ett nytt kontrakt,
Om rätt jag mins, tolf hundra kronor fick du —
Ett nytt, ett lysande bevis på sångens makt!

Så fingo vi en arfprins, född att bära
De ty-tnade tenorers spira än;
Ty hvarje gång en dynasti var nära
Att slocka ut, vi fått en ny igen.

När Sällström hade tystnat, Günther höjde
Sin röst — när Strandberg gick, kom Ar-noldson;
Men i sin fulla kraft han länge dröjde
Och du fick bidande stå tronen långt ifrån.

Men tryggt det var för oss likväl att veta
Det mannen fanns, när stunden inne var,
Och att du fick i lugn och ro arbeta
För segerdagen tills den frambröt klar.
Synd vore säga att persona grata
Du var den tiden, såsom nu du är;
Men tåligt lät du klandrarena prata
Och tänkte inom dig: »den som kan vänta, lär!»

Du sjöng *Noureddin*, *Edgar* och *Alfredo*
Och *Oberon*, *Philémon*, *Benoît*,
Var alltid villig och var alltid redo
Din plats att fylla mönstergillt och bra.
Omdömet lydde så, att du var »snäll» i
De många smärre roller som du fick —
Men så för tredje gången kom *Trebelli*,
Den stora sångerskan, med röst ej blott, men blick!

Tack vare henne, hon som kunde spåra
Ditt rätta kynne, fick du så en dag
Framträda som *Fernando* i *Leonora*,
Och seger vann du, seger öfver lag!
Från denna stund var motståndssisen bruten
Och fram du gick ur skuggan der du stött,
Din första stora framgångsfröjd var njuten,
Och du var konung nu, men ej för dagen blott!

Ty säkert har du sedan lyckats hålla
Publiken fången uti sångens band,
Har som *Romeo* vetat att förtrolla
Hvarenda ungmö i vårt hela land.
Som *Don José* du vetat skönt dem skrämma,
När svartsjuk vrede i ditt öga brunn,
Som *Faust* du deras hjerta satt i klämman,
Och ingen *Bergakung* ett sådant bifall vann. —

Och detta är ej endast stundens tycken,
Ty öfver dem din sångarkonst står höjd,
Den plats du vunnit rubbas ej af nycken,
Och ännu är du ej af tiden böjd.
När snart den nya tempelsalen fylles,
Af högtidsklädda skaror denna höst,
Vårt hopp är att den invigs och förgylles
Utaf det äkta guld som klingar i din röst!

Din framtidsdröm af ingen framgångs våda
Till sken förvandlats i vår snöda värld,
Och därför gläder det oss att dig skåda
Trots alla rökverk, dock så fri från fiänd.
Som få har du stått profvet i det stycket,
Ty *mannen* är densamme som förut,
Det är för *konstnärn* dock det bästa smycket
Och det gör minnet ljusst, när sångan tagit slut!

Frans Hedberg.

Utländsk musikrevy för 1897.

I.

Äfven i början af innevarande år
må vi vända oss tillbaka och
uppfånga en bild af musikförhållandena i den stora musikvärlden
under det näst föregående. Hvad be-

träffar musiktilldragelserna under det samma i vårt eget land och våra grannländer äro dessa redan nog utförligt behandlade att icke nu behöfva tagas med i räkningen.

Vi rigta då först uppmärksamheten på Operan. Något nytt af ovanligare eller mera framstående art möter oss ej här. Bland de mera lofvande tyska operorna framträdde i Hamburg Aug. Bungerts (förut i Dresden gifna) *Odysseus Heimkehr*, den första af operacykeln »Odyséen», samt den komiska operan *Das unmöglichste von Allem* af Anton Urspruch. Vid en pristäflan i München segrade operorna *Theuerdank* af Ludwig Thuille och *Sarema* af Alex. Zemlinsky. Dessutom har man att nämna »musikdramerna» — nu mera duger ej annat namn på de seriösa operaförsöken — »Der arme Heinrich» af Hans Pfitzner, »Gernot» af Eugen d'Albert; vidare »Die Grille» af Joh. Doebber, »Die Rosenthalerin» af Ant. Rückauf och ett dussin andra större verk, som första gången trädte upp med mer och mindre »yttre» framgång. Af enaktsoperor ha omkring åtta nya framträdte, deribland »Das holzerne Schwert» af Heinr. Zöllner och »Der Strike der Schmiede» af Max Josef Beer torde kunna nämnas i första rummet.

I Frankrike har Stora Operan framfört en nyhet: *Messidor* af Alfred Bruneau med text af Emile Zola, men utan större framgång. Deremot har på Opéra Comique »*Sappho*» af Massenets gjort stor lycka. Ett par andra operor »*Kermaria*» af C. Erlanger och »*Le Spahi*» af Lucien Lambert ha der framträdte som nyheter. Vincent d'Indy måste med sin nya opera *Fervaal* vända sig till Bruxelles.

Italienarnes produktion är, som vanligt, rik. Giacomo Puccini och Ruggerio Leoncavallo ryckte upp med hvar sin opera af samma namn: *La Bohème*. Puccini segrade bland sina landsmän och mottogs väl i England men hade i Tyskland föga framgång. Leoncavallos opera gafs först i Venedig och gjorde utom Italien lycka i Hamburg. Umberto Giordanos opera *Andrea Chenier* (omnämnd i förra revyen) har väckt intresse, under det man förgäves sökt göra propaganda för Spinelis *A basso porto*. Ett halftjog andra omtalas såsom framgångsrika i hemlandet. Mascagni har ej haft någon nyhet att presentera.

I Ungern har två nya operor sett dagen: »*Mariatta*» af Carl Aggazi och »*Alár*» af den äfven här bekante, enarmade pianisten greve Geza Zichy; denna opera har likaledes gifvits på tyska i Karlsruhe.

Englands operanyheter ha utgjorts af »*Rip van Winkle*» och »*Diarmid*» den förra af Akerman och Franco Leoni, den senare af Hamisch Mac Cunn samt »*Regina But*» af Glover.

Från Spanien härstamma »*Pepita Ji-*

meniz» af I. Albeniz (först gifven i Prag) och »*La Fada*» af Morera. Amerika har äfven frambragt ett par endast der bekanta operor.

Betrakta vi operetten för oss tanken numera i första rummet till Wien, der Strauss, Millöcker och Carl Weinberger bilda ett nutidstriumvirat. Men några större segrar ha ej af dem vunnits. Strauss' *Die Göttin der Vernunft* har ej blifvit dyrkad utom Wien, Millöcker har förhållit sig tyst och Weinberger har endast vunnit half succés med sin *Blumen-Mary* på Theater an der Wien.

Från Frankrike, d. v. s. Paris, derifrån Offenbach och Lecocq länge beherskade all världens operettscener, omtalas endast en mera framgångsrik operett: *Les petites Michu* med musik af Messager, uppförd på Bouffes Parisiens. Med »*Les petites femmes*» å samma teater hade komponisten Varney ingen framgång. Äfven i England har en ny operett gjort lycka, nämligen *Hennes majestät eller Hafvet i Singola* af sir Alex. Mackenzie.

Ett stort antal äldre operor finna vi nyupptagna eller första gången gifna. Franz Schuberts »*Fierrabras*», som aldrig förr uppförts, gick sålunda öfver scenen i Karlsruhe och hans enaktsopera »*Der vierjährige Posten*» har i Hirschfeldts bearbetning gifvits i Wien. Ferd. Paërs oparabuffa »*Maestro di cappella*», som ännu håller sig uppe i Paris, har med framgång upptagits på flera italienska scener, likasom Lortzings »*Opernprobe*» i Tyskland. Smetanas »*Dalibor*» har blifvit väl emottagen i Wien, Düsseldorf och Köln, likaså Gounods »*Philemon och Baucis*» i sistnämnda stad. Med en okänd opera »*Meister Martin und seine Gesellen*» af den franske komponisten Louis Lacombe († 1884) försökte man sig för första gången i Coblenz. Ambr. Thomas' »*Sommarnattsdröm*» har hittat väg till en italiensk scen i Padua. Af Verdis operor finner man »*Don Carlos*» i Milano och »*Maskeradbalen*» samt »*Otello*» första gången gifna i Hannover och Stuttgart. För första gången har på nedanstående platser följande operor uppförts: »*Lakmé*» af Delibes (Mannheim), »*Eugen Onegin*» af Tschai-kowsky (Wien), »*Königin von Saba*» af Goldmark, (Zürich) och dennes »*Heimchen am Herd*» (Köln, Graz, Mannheim, Nürnberg, Prag), »*Werther*» af Massenet (Venedig, Turin, Milano, Breslau), »*Rattenfänger von Hameln*», af Nessler (Theater an der Wien), »*Pfeifer von Hardt*» af F. Langer (Frankfurt a. M., Prag), »*Der Rubin*» af d'Albert (Kassel), »*Donna Diana*» af Reznicek (Zürich, Aachen), »*Dubrowsky*» af Edv. Napravnik (Leipzig, f. g. på tyska), »*Kukuska*» af Franz Léhar (Königs-berg), »*Zanetto*» och »*Silvana*» af Mascagni (Stuttgart, f. g. på tyska), »*Mataswintha*» af X. Scharwenka (New-york), »*Der alte Dessauer*» af Otto

Neitzel (Mainz), »*Die schwarze Kaschka*» af G. Jarno (Posen, Königsberg, Bremen, Kiel) o. s. v. »*Hänsel und Gretel*» af Humperdinck har utom Tyskland varit mycket begärlig och gifvits på åtskilliga språk. Kienzl's »*Evangelimann*» har också gått öfver en mängd scener. Af Wagner-operor ha första gången uppförts i Paris »*Der fliegende Holländer*» (Opéra Comique) och »*Meistersinger*» (Stora operan), i Santiago (Chile) »*Tannhäuser*», i Lemberg »*Lohengrin*», i Chemnitz, Regensburg och London (på engelska) »*Meistersinger*», i Stuttgart och Turin »*Tristan und Isolde*», i Mainz och Lybeck »*Rheingold*», i Dortmund, Marseille, Bologna och Amsterdam (på holländska) »*Walküre*», i Weimar »*Siegfried*» i Zürich och Rom »*Götterdämmerung*».

Följetong.

En Stradivarius.

Af

Fritz Mauthner.

Aloys Tybusch vandrade för tredje gången i sin gamla frack och iförd en ny hvit halsduk till den allsmäktige kapellmästaren vid operan för att undergå pröfning. Aloys Tybusch bar i venstra handen en prydlig, splitterny fiollåda. Alla människor sågo efter honom, när han skyndsamt begaf sig framåt genom trängseln på gatan. Med sitt stripiga, långa svarta hår, sin olivgula ansiktsfärg och sina vaxade mustascher såg han ut som en landsortsskådespelare i en zigenarroll. Och när han vågade slå upp sina ögon, förrådde äfven dessa sydländsk glöd och ett demoniskt konstnärssinne. Men hans ögon talade icke sanning.

I verkligheten var Aloys Tybusch barn af ett hederligt borgarefolk, han hade blifvit musiker, emedan en anförvandt till honom lyckats avancera till direktör för ett militärkapell, och han hyste nu endast en äregirig önskan att blifva pensionsberättigad medlem i operakapellet. Äfven denna mycket borgerliga önskan tog sig hos Tybusch just icke uttryck i passionerade ord eller handlingar, men denna sträfvan upptog så fullständigt den trettioårige mannens själ, att der icke fanns något rum öfver för andra tankar och känslor.

När Tybusch för två år sedan för första gången profspelat för kapellmästaren hade denne i stället för att afgifva något omdöme frågat honom, om han icke kunde skaffa sig en bättre fiol. »*Raspar ni alltid så der?*» var kapellmästarens första ord efter profspelningen och med frågan: »*Ni är väl ogift?*» affärdades han. I somras, då han profspelade för andra gången, hade kapellmästaren mottagit honom på liknande sätt. Att Aloys fortfarande var

mindre lycklig i sitt spel anmärktes under beklagande, men det upptogs med välbehag, att han fortfarande var ogift.

I dag tycktes profvet aflöpa på ungefär samma sätt. Medan Aloys gnisslade igenom konserten af Mendelssohn med god teknik, såg kapellmästaren nervöst ut genom fönstret; sedan lät han Aloys spela några svåra ställen ur operapartitur och gjorde derunder fula grimaser. Midt i Tannhäuser-uvertyren lät han plötsligt kandidaten afbryta sitt spel och sade hvad Aloys väntat hela dagen:

— Hvarför raspar ni så der? Kan ni då inte skaffa er en bättre fiol?

Aloys framstammade, att han redan för två år sedan utbytt sin gamla fiol mot ett sextiomarksinstrument, förra året hade han åter hopsparat 20 mark och vore han nu beredd att skaffa sig en hundramarksfiol, om han derigenom finge förhoppning att blifva medlem af operakapellet.

Kapellmästaren hörde tydligen icke på. Han mönstrade sina tänder i spegeln och sade derpå plötsligt:

— Ni är emellertid ogift? Ni måste skaffa er ett ordentligt instrument. Vår orkester är ett band af stympare. Men på goda instrument fästes alltid afseende.

Aloys bugade sig och trodde, att han var afskedad äfven denna gång. Det hade emellertid blifvit klart för honom, att kapellmästarens frågor hade ett visst sammanhang med hvarandra. Aloys Tybusch skulle gifta sig, för att med hjälp af sin hustrus hemgift skaffa sig en god fiol. Mycket gerna; men skulle en flicka, äfven en som endast hade en förmögenhet på 500 mark taga honom?

Kapellmästaren hade ännu någonting på hjertat; han mönstrade tänderna i spegeln ännu en gång och yttrade:

— Här finns t. ex. dottern till min företrädare, min afidne broder Hesky. Hon har för öfrigt ingen förmögenhet, men hon har af fadern ärft hans Stradivarius, ser ni. Ensamt detta är en ganska vacker hemgift. Fiolen är bröder emellan värd 5,000 mark och äfven svågrar emellan.

Kapellmästaren log hjertligt och upp-gaf sedan sin brorsdotters adress.

— Gå dit redan i dag och titta på det gamla skrälet — jag menar fiolen. Framför en helsning till min svägerska och säg, att ni måste profva Stradivarius-fiolen.

Det var en mycket het dag och redan på vägen till kapellmästaren hade Aloys Tybusch svettats betydligt. Men när han vid 3-tiden gick genom de glödheta, folktomma gatorna för att uppsöka flickan med Stradivarius-fiolen, kände han ingenting af dagens brännande hetta. Visserligen kände han sig varm vid tanken på att han i dag skulle vinna en brud och tillika blifva pensionsberättigad medlem af opera-

kapellet, men fruktan för det kvinnliga väsen, som skulle skänka honom sin hand och så mycket annat, afkyldes honom.

* * *

Fru Hesky bodde med sin dotter långt ute i östra förstaden tre trappor upp och förde en ganska bekymmersam tillvaro på sin enkepension. Efter sin mans död hade hon endast ett ideal: att gifta bort sin dotter och att ensam få förbruka pensionen till ett behagligare lif. Sedan tio år tillbaka hoppades hon, att mannens Stradivarius och svågerns inflytande skulle skaffa Elsa en man. Hennes modersögon kunde icke blunda för det sakförhållandet, att Elsa redan var 29 år gammal och att hon just icke vunnit i älsklighet. Hade flickan förut varit askblond, hade hennes hy småningom blifvit askgrå, de små plirande ögonen, den långa, rödfnasiga näsan och de tunna, hopbitna läpparna utöfvade just ilgen dragningskraft på konstnärligt anlagda naturer. Att fru Heskys måg måste vara musiker, föll naturligtvis af sig sjelf.

Ju mera mager och tunn Elsa blef och ju tunnare hennes blonda hår blef, som fordom utgjorde hennes stolthet, desto mera betydande blef på samma gång hennes hemgift. Kapellmästaren, hvilken var den ende köpare af fiolen som enligt fru Heskys tanke kunde komma i fråga, hade för tio år sedan endast bjudit 1,000 thaler för hennes stradivarius men för hvarje år betydligt ökat på sitt anbud. Han gjorde icke alls detta för att tvinga sin svägerska till försäljning, ty det var ett tyst aftal, att fiolen skulle öfvergå i hans ego först på Elsas bröllopsdag. Kapellmästaren var klok nog att låta instrumentets värde stiga i omvänt förhållande till giftermålsutsikterna för Elsa. Om han dervid öfverskridit fiolens pris i marknaden eller ej, betydde för honom föga. För honom var hufvudsaken att komma i besittning af denna gamla Stradivarius, som fem kapellmästare vid operan före honom hade egt. Hittills hade fiolen alltid genom giftermål öfvergått till efterträdaren. Den nuvarande kapellmästaren var enklings, men han skulle endast i yttersta nödfall beslutat sig för att för den gamla fiolens skull äkta sin brorsdotter. Tills vidare stegrade han endast långsamt priset på instrumentet och dermed egarinnans hemgift. Också hade han tagit för vana att sända alla ogifta fiolspelare, som ville ha en plats i orkestern, på frieri till sin svägerska.

Aloys Tybusch var väl den hundrade kandidaten, som rekommenderade sig hos fru Hesky med en helsning från hennes sväger och begärde att få profva fiolen. Enkan mätte den svartgule unge mannen med en vemodig blick, han hade ännu icke aflagt fracken och glömde i hela sitt beteende icke ett

ögonblick, att han var der för att söka en plats i orkestern. Men Elsa satt tyst med sitt handarbete vid fönstret och hennes oförderfvade hjerta klappade ohejdadt vid anblicken af den zigenarliknande konstnären. »Om det ändå vore han!» tänkte hon för hundrade gången, och nu ville hon verkligen på allvar tro det.

Fru Hesky hemtade ur rummet bredvid, sängkammaren, in en gammal låda, öppnade den omsorgsfullt, tog med ömhet fram fiolen och visade den gamle mästarens dyrbara namnteckning.

— »Det är vår Stradivarius. Den tillhör min dotter; Elsa, res på dig! Och detta är min dotter Elsa. Nå, se men inte röra! Skulle hvar och en, som min sväger skickat hit, fått försöka fiolen, hvad hade det då blifvit af Elsas hemgift?»

Aloys Tybusch hade framkallat denna tillrättavisning, då han ofrivilligt med venstra handen gripit efter fiolen och med den högra efter stråken. Elsa hade helsat honom med en vänlig nick, som tycktes säga: »Tag både mig och fiolen!» Vid moderns förebråelser bugade han sig ursäktande och blef sedan stående i stilla förbidan. Det var ett afgörande ögonblick. Alla andra kandidater hade i denna situation med mer eller mindre synbar förlägenhet kastat en blick på fiolen och sedan skyndsamt tagit afsked för att icke komma tillbaka. Aloys Tybusch blef stående i väntan och tycktes önska att man skulle uppmana honom att slå sig ned. Fru Hesky bad honom sålunda taga plats och frågade nu till och med efter hans namn. Elsa rodnade af förtjusning öfver händelsernas snabba utveckling och försvann med sin fiol i sängkammaren. Der ville hon för öfrigt taga på sig ett rent förkläde och bränna sin gula pannlugg. Hennes arma hjerta befann sig i häftigt uppror. Hon hade gerna velat slå sig ned vid det skräliga pianot och sjunga: »Han, den här-ligaste bland alla».

Emellertid hade samtalet mellan »honom» och hennes mor kommit i full gång.

Och man talade om giftas i allmänhet, om kostnaderna för ett hushåll, om en orkesterledamots lön och pension, om snälla och elaka svärmödrar. Elsa återvände till sitt handarbete, man språkade fortfarande tills det blef afton. Då ledsagade Tybusch damerna till ett utvårdshus, der han tog mod till sig och bjöd på ett glas öl.

Alla dagar Tybusch var ledig — och hans lilla orkester behöfde knappt spela tre gånger i veckan — tillbragte han hos Elsa. Modern tycktes honom bevågen och flickan närmade sig honom småningom, men oafåtligt. Tybusch erfor redan brudgumskänslor och betraktade sig såsom egare till fiolen. Hvad Elsa beträffar, så förmärkte den stackars fiolspelaren föga skillnaden mellan henne och en vacker flicka. Min

Gud, på så nära håll hade den kortsynte mannen ännu aldrig sett någon människa, utom när han vid rakning såg sig sjelf i spegeln. I jämförelse dermed var den blonda Elsa i hans ögon riktigt vacker. Huru vänligt och tacksamt hon betraktade honom!

Allt lifligare sysselsatte honom fiolen både i vaka och dröm. När han på sin Stradivarius fick spela ett stycke för kapellmästaren, skulle det väl bli slut på talet om raspande. När han fick det gamla instrumentet, skulle han blifva pensionsberättigad medlem af orkestern, men endast vid stora operor skulle han använda sin Stradivarius. Och hvarje söndags morgon skulle han i ensamhet öppna den gamla fiollådan, taga fram fiolen och spela ett litet stycke sig sjelf till fröjd och gamman, en liten nätt söndagsmelodi, någon sång som han plägade lära unga gossar till deras mödrars födelsedag. (Forts.)

Musikpressen.

För en röst med piano:

Aug. Elfåker. *En sång vid uppgången till templet* (d—ess). Pris 50 öre.

Denna af religiös stämning genomandade sång lämpar sig så väl för kyrkligt bruk som för den husliga andakten. Sångstämman med orden »Jag lyfter mina ögon upp till bergen» etc. är enkel och ligger väl för röster i allmänhet såsom ofvan angifna omfång visar. Ackompanjemang är vårdadt och harmoniskt omvexlande. Sången sjöngs här i Jakobs kyrka af hr Oscar Bergström på dir. Elfåkers konsert der i höstas.

Litteratur.

* På det Nordiske Forlag i Köpenhamn har utkommit:

Illustreret Musikhistorie. Syttende Levering. Pris 1 kr.

I detta nya häfte af det förtjenstfulla verket börjas med fortsättningen af Joseph Haydns lefnadsteckning, och mot slutet af häftet finner man början af fjerde kapitlet, som har till öfverskrift: W. A. Mozart. I häftets början återgifves facsimiler af Titelblad til Tekstboken: »Der von Othino, dem Urheber des Dänischen Reichs geschlossene Tempel des Janus» 1722 och ett Operaplakat (affisch) af d. 20 Nov. 1762. Inuti häftet förekommer ett porträtt af Jos. Haydn (vid klaveret, efter Guttenbrunn) och hans silhouett, Haydns och Metastasios bostadshus på Michaelerplatsen i Wien, inledningsmotiven till Haydns 12 s. k. »Londonersymfonier», de mest bekanta och som gjort hans namn så berömdt, vidare afbildningar af Haydns Visitkort (noter

med text: »Hin ist alle meine kraft» etc.), hans handskrift och notskrift samt ett par mindre notexempel; slutligen till fjerde kapitlet en bild af Mozarts födelsehus samt porträtt af Leopold Mozart, af Wolfgang Amad. Mozart som 13-årigt barn (efter originalet i hans födelsehus i Salzburg) och som något äldre (efter målning af Battori. Rom 1770).

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. operan. Febr. 15, 25, 28. Mozart: *Don Juan*. — 16. Borwick-konsert: 1 Wagner: uvertyr till »Den flygande Holländaren»; 2 Beethoven: Pianokonsert, Ess dur (hr Borwick); 3 Söderman: »Qvarnruinen», ballad (hr Lundqvist); 4 Mendelssohn: Preludium och Fuga, E moll (hr Borwick); 5 Liszt: Mefistovals för ork.; 6. Pianosolo (hr Borwick): Chopin: Valse, Ass dur; Liszt: Etude, F moll — 17. Wagner: *Tannhäuser*. — 18. Bizet: *Carmen*; — 19. Borwick-konsert: 1 Gluck: uvertyr till »Ifigenia i Aulis»; 2 Mozart: Pianokonsert, A dur (hr Borwick); 3 Weber: Scen och aria ur »Friskytten» (fru Östberg); 4 Schumann: Pianokonsert, A moll (hr Borwick); 5 Wagner: Förspel till »Mästernsångarne». — 20. Beethoven: *Fidelio*. — 21, 24, 27. Boieldieu: *Hvita frun på slottet Avenel*. — 23. Nicolai: *Muntra fruarna i Windsor*. — 26. Goldmark: *Syrsan vid härden*; ballett: *Chopiniana*.

Musikaliska akademien. Febr. 14, 17. Konserter af Willy Burmester under medverkan af pianisten Moritz Meyer-Mahr.

Vetenskapsakademien. 4:e kammarmusiksoarén af Aulinska kvartetten med bitr. af hr Emil Sundqvist: 1. Knut Bäck: Stråkvintett, G moll (manuskript); 2 Fr. Berwald: Pianotrio n:o 2, F moll; 3 Em. Sjögren: två Fantastystycken för piano och violin; 4 W. Stenhammar: Stråkvartett n:o 3, F moll.

Efter det festliga firandet af hr Ödmanns 25-årsjubileum vid vår kungl. lyriska scen, hvarom blifvit nämndt förut i dagens nummer, har operaverksamheten återgått i det gamla spåret, endast afbruten af ett par Borwick-konserter med blandadt program, såsom af ofvanstående synes. Det är således en konsertrevy vi denna gång ha att förtaga, börjande med en öfversikt af den engelske pianistens upprepade konserterande härstädes fr. o. m. den 29 januari. I n:r 3 af denna årgång meddelade vi konstnärens porträtt och en karaktäristik öfver hans spel, hvilken därför här är öfverflödigt att i detalj framställa. Fulltalig publik och bifall i fortissimo vittnade om att hr Borwick afgjort blifvit en gunstling hos våra musikvänner.

Af större nummer på hans konserter i Musikaliska akademien utfördes Beethovens sonater, op. 28 (D dur, »pastorale») och op. 111, J. S. Bachs Præludium och Fuga, A moll, samt Italienisches concert, Chopins Sonate i B moll op. 35, Rhapsodie hongroise af Liszt samt Schubert-Liszts »Soirée de Vienne» och »Erlkönig». Programmen

upptogo för öfrigt Saint-Saëns ypperliga Caprice öfver Balettnummer ur Glucks »Alceste», Chopins Ciss moll-vals, Berceuse, H moll-Scherzo, F moll-Fantasi, Dess dur-Prelude och Ciss moll-Scherzo, kompositioner af Schumann: Paganini-Caprice, Nachstück n:o 4, Novellette n:o 2 D dur och Romanze n:o 2 Fiss dur, af Mendelssohn: Lied ohne Worte, Ciss moll, och Præludium op. 104, Brahms': Capriccio, H moll, Rubinstein: Étude, C dur, Paderewski: Thème Variée, op. 16, A dur, Scarlatti: Tre stycken och Tchaikowsky »Chant sans parole», op. 2 n:o 3. Bland favoritnumren kunna särskildt nämnas Rubinsteins brillanta Étude »på falska toner» och ett Præludium af ryssen Rachmaninoff, hvilket af hr Borwick här introducerats och nu är mycket efterfrågadt i musikhandeln. Af operakonserternas orkester-nummer voro alla gamla bekanta. Ett och annat nytt eller mindre slitet i den vägen skulle ej skada att få höra emellanåt, om tid finns för inöfning. Likaså vore det ej ur vägen om man oftare toge upp på repertoaren Webers härliga opera »Friskytten», hvarur fru Östberg å sista konserten på ett hänförande sätt sjöng Agathas stora aria.

Äfven vi ha fått tillfälle att göra bekantskap med den i utlandet så högt berömda violinvirtuosen Willy Burmester, men detta under temligen oegensamma förhållanden, då Ödmanns-jubileet samma dag som hans första konsert och Borwick-konserterna togo publikens intresse nästan uteslutande i anspråk. Efter första konserten var konstnären också i en mycket spridd hufvudstadstidning föremål för en skarp och sårande kritik, hvilken väckt alla sakkunnigas rättmätiga harm. Publikens fåtalighet vid andra konserten torde ha varit en följd af en sådan kritik, som spridd till utlandet troligen afskräcker konstnärer af rang att besöka vår hufvudstad. Så har den världsberömda violinisten Sarasate, såsom vi hört, gått ed på att aldrig låta höra sig vidare här i Stockholm efter den behandling han rönt af en tidningskritiker här, då han för 20 år sedan konserterade å kungl. operan. Andra konstnärer och våra förnämsta violinister erkänna hr Burmester såsom nästan enastående hvad teknisk färdighet beträffar och speciellt därför som Paganinispelare. Hvad dennes kompositioner beträffar, äro de icke, åtminstone alla, i saknad af allt verkligt musikvärde, och en violinvirtuos kan, om han beherskar dem, ha lika rätt att framträda med dem, som pianovirtuosen med Liszts bravursaker. Hr Burmester satte också alla åhörare, ej minst våra violinister, i förvåning med sin eminenta virtuositet i utförandet såväl af Paganinis »Hexentänze» som Thema (»nel cor piu non mi sento») med variationer af Paganini-Burmester. Förträffligt utfördes äfven af honom Wieniawskys »Faust-Fantasi», Saint-Saëns' »Rondo Capric-

cioso» och J. S. Bachs E dur-sonat n:o 6, med den bekanta Gavotten, samt Preludium, hvarjemte han utvecklade en vacker sängbar ton i Spohrs Adagio ur 7:de konserten och ett mäterligt föredrag af violinsonaterna af Schubert (G moll) och Beethoven (n:o 1 D dur). Särskildt lade man märke till hur präktigt g-strängen klingade på hans ypperliga Stradivarius. Hr B. har visserligen ej en Petschnikoffs veka, insmickrande ton eller Marteauss romantik i sitt spel, men hans manliga föredrag är ingalunda kallt eller torrt. Hr B. hade i pianisten hr Mayer-Mahr en utmärkt ackompanjator, som visade speciellt i Liszts E dur-Polonäs en briljant teknik.

Aulinska kvintetten — detta är numera rätta namnet sedan hr Stenhammar införlifvats med stråkkvartetten — hade vid sin sista kammarmusiksoaré ett rikt program af endast svenska tonsättare. Första numret var en stråkkvintett af den som pianist bekante hr Knut Bäck. Början af första satsen föreföll något grumlig, men var sedan likasom de öfriga satserna hållen i en klar populär stil. Någon egentlig originalitet visade ej detta verk, men gjorde ett rätt godt intryck. Större djup fann man i Stenhammars stråkkvartett, mera organisk och lättfattlig än t. ex. hans första, som i vissa delar är mera stortäckt. Särdeles anslag i denna scherzot med den originella trion och den lifliga finalen. Priset för aftonen vann dock Berwalds ypperligt spelade pianotrio, alltigenom fängslande intresset genom idéer af ursprunglig, djerf fantasi men äfven af melodisk skönhet i Beethovens anda. Som vanligt hos Berwald öfvergick den ena satsen omedelbart i den andra.

I Sjögrens Fantastistucken uttrycker sig såsom i flertalet af hans sånger en svärmisk känslfullhet med starka harmoniska accenter. Hrr Aulin och Stenhammar excellerade i deras utförande. I dessa likasom i trion hade hr Stenhammar en utmärkt Malmesjöflygel till sin disposition.

Från in- och utlandet.

Kungl. Operan. Under inöfning äro »Lohengrin», »Den stumma», »Konung för en dag», »Hexfällan», »Valkyrian» och »Mästersångarne» i hvilken fru Frödin-Lindberg kommer att inneha Evas parti.

Vice preses i Musikaliska akademien. Sedan kronprinsen, hvilken, som bekant, är Musikaliska akademiens preses, uttryckt en önskan att en vice preses skulle tillsättas, hvilken skulle tjenstgöra vid de tillfällen då kronprinsen vore förhindrad att närvara, har — enär i akademiens statuter icke finnes något nämnt om ett dylikt vice pre-

sesskap — en komité, bestående af tre personer, tillsatts för att uppgöra förslag till ändringar i stadgarne i detta syfte.

Komiténs förslag har redan inkommit till akademien och är bordlagdt till vidare behandling.

Fröken Thora Hvass ger sin andra musiksoaré den 7 mars i Vetenskapsakademien med biträde af prof. Franz Neruda, konserten. Tor Aulin och hr Ax. Bergström.

Filharmoniska sällskapet gifver d. 8 mars i Musikaliska akademien sin andra abonnementskonsert för säsongen, då J. Seb. Bachs stora verk *Johannespassionen* kommer att utföras, en märklig nyhet för våra musikvänner.

Fru Dagmar Möller förbereder en ny serie romansafnar, af hvilka den första är afsedd att ega rum den 11 mars i Vetenskapsakademien. Programmet blir svenskt och upptager uteslutande kompositioner af A. F. Lindblad och W. Peterson-Berger. Den sistnämde komponisten och hr W. Stenhammar medverka såsom ackompanjörer.

Hr Joh. Elmblad, k. operans intendent, afreste d. 27 febr. via Finland till Petersburg för gästuppträdande derstädes och återvänder om 4 å 5 veckor.

En Wagnerkonsert. Hofkapellmästare Richard Henneberg förbereder en stor konsert med orkester. Vid konserten, der flera af våra mest framstående sångartister komma att medverka, skola utföras kompositioner uteslutande af Richard Wagner i så vidt möjligt kronologisk följd från »Rienzi» till »Götterdämmerung».

Lombergiska operaturén gör lycka i landsorten och har nyligen å Borås teater uppfört »Carmen» med präktiga dekorationer och dito kostymer. Fröken Franke sjöng titelpartiet, fröken Keyser Micaëlas, hrr Lindblad och Lomberg don Josés och Escamillos. Platskritiken berömmar dem alla öfver höfvan.

Obs. Notiser från våra grannländer skola inflyta i nästa nummer.

Dödsfall.

Marmontel, Antoine François, bekant fransk pianist och komponist, f. 18 juli 1816 i Clermont Ferrand, har vid midten af februari aflidit i Paris. Elev af konservatoriet derstädes erhöi han 1832 första premien för pianospel och studerade sedan komposition under Halévy och Le Sueur. 1848 efterträdde han Zimmerman som professor

i pianospelning vid konservatoriet och afgick med pension från denna plats 1887. Som lärare förvärfvade han sig ett stort namn och bland hans många framstående lärjungar nämnas: Bizet, Guiraud, Paladilhe, Jos. Wieniawski, Theod. Dubois m. fl. Bland hans talrika pianokompositioner finnes ett stort antal instruktiva verk af betydenhet, såsom »L'art déchiffrer» (100 lätta etyder), flere andra etydsamlingar, däribland »50 Salongsstycken» opus 108, för öfrigt har han komponerat sonater, Nocturner, Serenader, karaktersstycken etc. och har författat flere skrifter såsom »Petite grammaire populaire», »Vademecum du professeur de piano» (handledning genom pianolitteraturen), »Les pianistes célèbres» (1878. Silhouette af berömda pianister) m. m.

Verdi Giuseppina, mästaren Verdis äldriga maka, afled d. 14 nov. 81 år i Sant' Agata vid Busseto. Hon var som Gius. Streppori på 40-talet berömd sångerska och sjöng i Verdis första framgångsrika opera »Nabucco». Hon lemnade snart teatern och var sedan 1844 Verdis maka.

Hvarjehanda.

Otydligt och tydligt. A.: »Men hvarför ha alla operasångare här så otydligt uttal — man förstår ju knappt ett ord?» — B.: »Det måste de göra för den ekonomiske direktörens skull. Annars skulle han ej få sälja sina textböcker.»

Primadonnan. A.: »Tänk att vår primadonna fått ett arf och ämnar draga sig tillbaka från scenen!» — B.: »Det var då en stor lycka för henne — och oss med!»

I sjönöd. Han: »Ack, fröken Terisita, ni är skönare till och med än hvad ni sjunger! Om vi inte befunne oss i en båt skulle jag stjäla en kyss af er!» — Hon: »Hvad för slag! Romig genast i land!»

Verdi och »veristerna». Man berättar att den gamle Verdi icke är särdeles gynnsamt stämd mot det moderna musikliska Italien. Mascagni lär ha på trappan till hotell Milano med hatten i hand trädt fram till honom, då »Ratcliff» gafs i Milano och bedt honom bevista premiären, men Verdi svarade kallt: »Nej, det kan jag inte göra, ty man kunde i morgon vilja veta min mening, och jag skulle då ej veta hvad jag hade att svara». Icke heller Leoncavallo eger hans gunst.

Tidningsredaktioner i landsorten

till hvilka Svensk Musiktidning sändes i och för benäget införande af notis om innehållet af tidningens särskilda nummer, anmodas att, om detta bifalles, sända första numret (helst flere), hvori sådan notis införts till

Svensk Musiktidnings Expedition.

Ludwig van Beethoven,

vackert porträtt å kartong, finnes i bok- och musikhandeln å 50 öre.

Svensk Musiktidnings Expedition.

I Musik- och Bokhandeln:

Populär Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. H. von Bocklet.

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, cloth-band 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjänst hos det verkliga vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det verkligen är.»

(Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts Musikhandel
28 Drottninggatan 28.

Festmarsch

för piano af Gustaf Hägg.

Denna vackra och ståtliga marsch finnes nu att tillgå i godköpsupplaga å 50 öre.

Svensk Musiktidnings förlag.

Svensk Musiktidning

utkommer 1898 efter samma plan som förut, innehållande populär läsning i musikaliska ämnen, porträtter med biografier och musikbilaga. Tidningen utgifves såsom förut två gånger i månaden (utom juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af 5 kronor pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å Expeditionen, Kungstensgatan 56, 3 tr., i bok- och musikhandeln, å posten och tidningskontor. I landsorten prenumereras bäst å posten. — OBS.! Porträtt i N:o 1: H. K. H. Kronprins Gustaf (Musik. akad:s preses), Hildegard Werner, i N:o 2 Kristina Nilsson de Casa Miranda, i N:o 3 Leonard Borwick, Anders Willman, i N:o 4 Willy Burmester, Arvid Ödmann (Tamino, Fernando, Zephoris, civil).

Musikalbum X

Pris 1 krona

fins till salu å Expeditionen, Kungstensgatan 56, 3 tr., samt i bok- och musikhandeln.

Innehåll: för piano: G. Hägg: Vals-Arbesk, Karl Valentin: Om Våren, A. M. Myrberg: Berceuse, H. Goetz: Andantino ur Sonatine op. 8, G. F. Lange: Melankoli; Sång med piano: Gösta Geijer: Harpolskarens sång ur »Vapensmeden» af V. Rydberg för baryton (e—e).

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å expeditionen.

Baler, Soaréer och Bröllop!

Utmärkt och taktfast

•• DANS-MUSIK ••

på piano utföres af undertecknad, som deri eger mångårig vana och erkänd skicklighet.

Order mottagas här hos hrr musikhandlare eller i min bostad 5 Malmskilnadsgatan, 3 tr. (Allm. Telefon nr 124 90).

Referens: Hofmusikhandlaren Lundquist.

Henning R. Wejdling.

Skandinaviska Orgelfabrikens Kammarorglar,

hvarå de nyaste uppfinningar och förbättringar tillämpas, äro af våra förmåsta orgelkännare såväl i Stockholm som i landsorten enhälligt vitsordade för att vara de bästa i Norden tillverkade. Prisbelönta i Köpenhamn 1888 (enda pris med medalj), i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890 (första pris). Priskuranter sändas på begäran franko.

Skandinaviska Orgelfabriken.
Kontor och utställning i Stockholm:
Mästersamuelsgatan 24.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu å 2 kronor hos P. Herzog, Malmskilnadsgatan 54.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Kungstensgatan 56, 3 tr.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m.

Frans J. Huss.

Herrar Musici och Tonsättare,

hvilka önska till tryck befordra sina opus, kunna få dem väl och billigt utförda i litografiskt nottryck af gammal, van notlitograf.

J. F. Lindblom,

Stockholm, Saltmätaregatan 5, Norr.

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG

Etablerad 1843.

Kongl. Hofleverantör.

Tjuguen
första

pris, in- och
utrikes.

Flyglar och Pianinos

Beqväma
afbetalnings-
vilkor.

Talrika vitsord

från framstående musici och konstnärer, bl. a. från Alfred Reisenauer, Professor Franz Neruda, Alfred Grünfeld, Moritz Rosenthal, Prof. Franz Mannstätt, Dir. Aug. Körling, Mad. Teresa Carreno, Fru Margareta Stern, Fru Hilma Svedhom, Fröken Torä Hwass samt Kongl. Musikaliska Akademien och Göteborgs mera framstående musici och musiklärarinnor.

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

16 Regeringsgatan 16

Flyglar, Pianinos och Orgelharmोनier af de bästa svenska och utländska fabriker i största lager till billigaste priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! Hufvuddepot för Blüthners världsberömda Flyglar, samt Rönnischs & Steinweg Nachfolgers utmärkta Pianinos.

Innehåll: Julius Günther (med porträtt). — † Conrad Behrens (med porträtt). — Arvid Ödmanns jubileum. — Till Arvid Ödmann d. 14 febr. 1898, festsått af Frans Hedberg. — Utländsk musikrevy för 1897. — Följetong: En Stradivarius, af Fritz Mauthner. — Musikpressen. — Litteratur. — Från scenen och konsertsalen. — Från in- och utlandet. — Dödsfall. — Hvarjehanda. — Annonser.